והתניא *°מסלתה ומשמנה על כל לבונתה
פרט שחסרה סלתה וחסרה שמנה וחסרה
לבונתה אמרי התם כתיב והנותרת קרא יתירא
[א] כתיב מתיב אבוה דשמואל (ור' אבין) לרב
הונא *אחד חטאת העוף ואחד עולת העוף
שמלקן ומיצה דמן חוץ למקומן פסול ואין בו
כרת חוץ לזמנן פיגול וחייבין עליו כרת קתני
מיהת מיצה דמן הוא מותיב לה והוא מפרק
לה לצדדין קתני גופא תנא דבי רבי ישמעאל
שאם נשאר בדם והא תנא דבי רבי ישמעאל התם שיריים מעכבין *ואמר רב
פפא מיצוי חטאת העוף איכא בינייהו תרי תנאי [ב] ואליבא דרבי ישמעאל:

מתני' עולת העוף מועלין בה משהוקדשה נמלקה הוכשרה ליפסל בטבול יום
ובמחוסר כפורים ובלינה מיצה דמה חייבין *עליו משום פיגול נותר וטמא
ומועלין בה עד שתצא לבית הדשן *פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים מועלין
בהן משהוקדשו נשחטו הוכשרו ליפסל בטבול יום ובמחוסר כפורים ובלינה
הוזה דמן חייבין עליהן משום פיגול נותר וטמא ומועלין בהן בבית הדשן עד
[ג] שיתיך הבשר העולה מועלין בה משהוקדשה נשחטה הוכשרה ליפסל בטבול
יום ובמחוסר כפורים ובלינה משנזרק דמה חייבין עליה משום פיגול נותר
וטמא ואין מועלין [ד] בעורות אבל מועלין בבשר עד שתצא לבית הדשן
חטאת ואשם וזבחי שלמי ציבור מועלין בהן משהוקדשו נשחטו הוכשרו ליפסל
בטבול יום ובמחוסר כפורים ובלינה נזרק דמן חייבין עליהן משום פיגול נותר
וטמא [ה] אין מועלין בבשר אבל מועלין באימוריהן עד שיצאו לבית הדשן שתי
הלחם מועלין בהן משהוקדשו קרמו בתנור הוכשרו ליפסל בטבול יום ובמחוסר
כפורים [ו] (ובלינה) ולישחוט עליהן את הזבח נזרק דמן של כבשים חייבין
עליהן משום פיגול נותר וטמא ואין בהן מעילה לחם הפנים *מועלין בו
[ז] משהוקדשה קרם בתנור הוכשר ליפסל בטבול יום ובמחוסר כפורים ולהסדר
על גבי השולחן קרבו הבזיכין חייבין [ח] עליו משום פיגול נותר וטמא ואין בו
מעילה *המנחות מועלין בהן משהוקדשו קדשו בכלי הוכשרו ליפסל בטבול יום
ובמחוסר כפורים ובלינה קרב הקומץ חייבין עליו משום פיגול נותר וטמא ואין
מועלין בשירים אבל מועלין בקומץ עד שיצא לבית הדשן: **גמ'** איתמר
[ט] הנהנה מאפר תפוח שעל גבי המזבח רב אמר אין מועלין בו ורבי יוחנן אמר
מועלין בו לפני תרומת הדשן כולי עלמא לא פליגי דמועלין בו כי פליגי לאחר
תרומת הדשן רב אמר אין מועלין בו הרי נעשה מצותו ור' יוחנן אמר *כיון דכתיב
°ולבש הכהן מדו בד וגו' כיון דצריך [י] לבגדי כהונה בקדושתיה קאי תנן מועלין
בהן עד שתצא לבית הדשן קשיא לרב אמר לך רב [יא] עד שתראה לבית הדשן
מיתיבי

דמשמע והטהרת ולא הטהרת מן הטהרת דהכשירים הן מותר הקומץ ולא
שחסרו השיריים דהוו שירי שיריים אבל הכא לא כתיב אלא והנשאר לחוד
דמשמע שאם נשאר מן הדם ימצה ואם
לא נשאר אינו מעכב והא דכתיבי הרי
מיעוטי במנחה והטהרת ומסלתה חד
למצוה וחד לעכב: קתני מיהת ומילה
[יב] דמה. אלמא דמיצוי נמי מעכב
בחטאת העוף הואיל ומצי מפגל בו כמו
בהזאה: לצדדין קתני. דשמלקן משמע
אתרוייהו אחטאת העוף ואעולת העוף
ומילה [יג] דמה לא קאי אלא אעולת העוף
דלית ביה הזאה אלא מיצוי אבל חטאת העוף
דאיכא הזאה מאחר שלא פיגל בהזאה לא
מצי מפגל במיצוי דמיצוי אינו מעכב:
שאם נשאר בדם. דמשמע דשיריים לא
מעכבין: והא תנא דבי ר' ישמעאל התם.
בפרק איזהו מקומן (זבחים דף נב.):
שיריים מעכבין. דפלוגתא דר' ישמעאל
ורבי עקיבא היא דרבי ישמעאל אמר
מעכבין ורבי עקיבא אמר אין מעכבין
ואמר רב פפא התם דכולי עלמא שיריים
דעלמא לא מעכבין והכא בשירי חטאת
העוף דהיינו מיצוי איכא בינייהו רבי
ישמעאל סבר מעכב ר"ע סבר אינו מעכב
וקשיא דרבי ישמעאל אדר"י: הרי הגאי
אליבא דר' ישמעאל. והאי תנא דהכא
דתני שאם נשאר סבר אליבא דר' ישמעאל
דמיצוי אינו מעכב: **מתני'** מילה
דמה חייבין עליה משום פיגול. דמיצוי
עולת העוף [יד] במקום זריקה דבהמה
והואיל וחטאת העוף דלא כתיב (א) אלא
ונמצה דמו (ויקרא ה) והוא מיצוי קבע
לה בפיגול אם חישב עליו במליקה
להקטירה חוץ לזמנה דכי מילה דמה
קרבו מתיריו בפיגול וחייבין עליה כרת
וה"ה דבתר מיצוי יש בו נותר וטמא:
ומועלין בה עד שתצא לבית הדשן. דכיון
דעולה כליל ואין בה היתר לכהנים לעולם
מועלין בה עד שתשרף כולה [טו] ותנטל
מאפרה תרומת הדשן דכתיב והרים את
הדשן וגו' ושוב כיון שנעשית מצותו אין
מועלין בו: פרים הנשרפין ושעירים
הנשרפין. הן קדשי קדשים ואין בהן [א] היתר לכהנים והזאת (זריקת) דמן קובען לפיגול אם חישב עליהן בשעת שחיטה וכיון דלית בהו היתר לכהנים
מועלין בהן בבית הדשן במקום שריפתן: עד שיותך הבשר [טז]. עד שיתעכל הבשר שנעשה אפר דהיינו מצותן: העולה. וכל הני דמתני' בקדשי קדשים
מיירי: ואין מועלין בעורה. דשל כהנים הוא דכתיב עור העולה אשר הקריב לכהן לו יהיה (ויקרא ז): ומועלין בבשר עד שתצא לבית הדשן. דכליל
הוא: חטאת ואשם וכו' ואין מועלין בבשר. דכיון דנזרק הדם הותר הבשר לכהנים דקדשי קדשים נינהו: אבל מועלין באימורין. עד שיתעכלו במזבח
ויצא האפר לבית הדשן דנעשית מצותו: שתי הלחם מועלין בהן משהוקדשו. בפה: קרמו בתנור. דהיינו תחילת [יז] עשייתן והוא קרומא חשיב להכשיר
[יח] ונפסל בטבול יום וכו' כמו שחיטה דקדשי קדשים והכא ליכא בלינה משום דשתי הלחם אין נאכלין לא פחות (ב) משנים ולא יותר על שלשה [יח]: ולשחוט
עליהן הזבח. דכתיב (ויקרא כג) והקרבתם על הלחם ואמרינן (מנחות דף מו.) על בשעה וכיון דקרמו מיקרי לחם: נזרק הדם. של כבשים: חייבין
עליהן. על שתי הלחם משום פגול אם חישב בשעת שחיטה לאכול הלחם חוץ לזמנו משום דכבשים מפגלין את הלחם: ואין בהן מעילה. דיש בהן שעת
היתר לכהנים וכבר נעשית מצותן: לחם הפנים מועלין בהן משהוקדשו. בפה: קרמו בתנור וכו'. כדאמרינן בשתי הלחם והכא נמי ליכא בלינה
[יט] דהכי קיימא לן (מנחות דף ק:) לחם הפנים נאכל (ג) לתשעה לתשעה לעשרה כ): ולהסדר סידרו על גבי השלחן. וכל זמן שלא קרב אינו קרוי לחם:
קרבו הבזיכין. דהיינו המתירין חייבין עליו משום פגול שאם חישב עליו בשעת הקטרת הבזיכין הריני מקטיר על מנת לאכול הלחם חוץ לזמנו הוקבע הלחם
בפגול דכי היכי דזריקת דם דבהמה דהיינו מתיריה קיבעת בפגול ובנותר ובטמא ה"נ קבעה הקטרת הבזיכין ללחם הפנים בכל הני: ואין בו
מעילה. שהרי יש בו שעת היתר לכהנים: המנחות מועלין בהן משהוקדשו. בפה: אבל מועלין בקומץ. עד שישרף כולו ויצא לבית הדשן כדין
אימורי קדשים לפי שהקומץ כליל הוא: **גמ'** הנהנה מאפר תפוח. היינו לאחר שהרים תרומת הדשן דהכי תנן במסכת תמיד (דף כח:) שבתחלה
כשהוא רוצה לתרום תרומת הדשן היה עולה לראש המזבח ופינה את הגחלים אילך ואילך וחותה את המאוכלות הפנימיות ויורד והיינו תרומת הדשן
הגיע לרצפה צבר את הגחלים על גבי רצפה רחוק מן הכבש ג' טפחים היינו מקום שנותנין שם תרומת הדשן והנשאר על גבי המזבח היה צובר
את האפר לצד אחד של מזבח ביחד ועושהו עגול כמין תפוח וגבוה כמין טבע ואמרינן התם פעמים שיש עליו כשלש מאות כור ואחר כך היה פושט
את בגדיו ולובש בגדים הפחותין מהן כדתנא דבי רבי ישמעאל (יומא דף כג:) בגדים שבישל בהן קדרה לרבו אל ימזוג בהן כוס לרבו והיה מוציא
מתוך למחנה לבית הדשן והיינו דקאמר הנהנה מאפר תפוח: כולי עלמא לא פליגי דמועלין בהן. שהרי עדיין לא נעשית מצותו: רבי יוחנן
סבר. כיון דהאי הוצאת אפר התפוח צריך בגדי כהונה דהא ולבש בגדים אחרים היינו בגדי כהונה אלא שפחותין מן הראשונים
בקדושתיה קאי ומועלין בו: תנן מועלין בהן עד שתצא לבית הדשן. משמע שאף על פי שנתרמה תרומת הדשן מועלין בה: עד שתראה.
היינו עד הרמת תרומת הדשן אבל אחר שתרם תרומת הדשן אותו הנשאר הוא ראוי ושמד להוצאת הדשן ושוב אין בו מעילה והיינו כרב:
וסלן

התם בפרק *חטאת העוף (זבחים דף סה:) קדשי קדשים שמלק ושמילה דמה
למטה ושלא למטה פסול וי"ל דמההיא לא הויא קיא כלל דאטו מי איכא
ממתני' דקתני מילה ורב תני הזה כמו
כן נמי נימא התם דמאי מילה הזה אבל
בכך דמייתי הכא לא מצי למימר הכי
דהא קתני ואחד עולת העוף דלא שייכא
בה הזאה ועל כרחך מילה דוקא:
ואמר רב פפא מיצוי חטאת העוף.
בפ' איזהו מקומן (זבחים דף נב.)
גבי פלוגתא דר' ישמעאל ור' עקיבא דקאמר
השיריים מעכבין *דאחטאת העוף קאי:
וסלן

[מנחות כו.]
[זבחים סה:]
[שם נג.]
[נ"ל עליה]
שם לב: קה:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מילה וכו' דלא כתיב בעולת עוף אלא ונמצה: (ב) ד"ה קרמו וכו' לא פחות משני ימים ולא יותר: (ג) ד"ה קרמו בתנור וכו' לחם הפנים נאכל לתשעה לעשרה לאחר עבר הסי"ד ותיבת לשמונה נמחק:

גליון הש"ס

גמ' כיון דכתיב ולבש. לכאורה צ"ל דכתיב ופשט את בגדיו ולבש בגדים אחרים דזה קאי על הוצאת הדשן אבל קרא ולבש הכהן מיירי בתרומת הדשן ועי' כתובו' ספ"ג שמואל בלקוטיו אות ס':

רבינו גרשום

מיצוי: הכי נמי שאם ניתותר. כשקמץ את המנחות הכי נמי שאם ניתותר שפיר ואי לא לית לן בה. והתניא סלתה ומשמנה. הוה יכול למימר מסולת ומשמן מאי מסלתה ומשמנה שיהא כל סלתה ושמנה שלם ואפילו שירים: פרט לשחסר סולתה. ואפילו דשירים אלמא דחיסור שירים מעכב הכא נמי ונשאר בדם דמיצוי נמי מעכב. לא דמי התם גבי מנחה כתיב והנותרת קרא יתירא דכתיב ביה והנותרת תרי זמני שנה הכתוב בהו לעכב ש"מ לשחסר: הכא כתיב ונשאר. להודה משמע שאם נשאר קתני מיתת ומיצה דמן מכלל דמשמע דמיצוי מעכב נמי בחטאת העוף והאיל ומצי מפגל בו במיצוי:

לצדדין קתני. שמלקה משמע אתרוייהו אחטאת העוף ואעולת העוף ומיצה לא קתני אלא בעולת העוף דלית בה אלא מצוי אבל בחטאת העוף לא מצי מפגל במיצוי ולא מעכב: והא תני דבי ר' ישמעאל התם. בפרק איזהו מקומן של זבחים: שירים מעכבין. דהכי קאמר התם שירים מעכבין איכא בינייהו ר' ישמעאל סבר מעכבין ואמר רב פפא התם דכולי עלמא שירים לא מעכבין והכא במיצוי חטאת העוף מעכב איכא בינייהו. מר סבר רבי ישמעאל מעכב. ומר סבר ר' עקיבא אינו מעכב וקשיא דר' ישמעאל אר' ישמעאל: תרי תנאי אליבא דרבי ישמעאל. האי תנא דהכא סבר אליבא דרבי ישמעאל דמיצוי לא מעכב דאמר שאם נשאר ימצה: מיצה דמה חייב עליה משום פיגול. דמיצוי דעולת העוף קאי במקום זריקה דבהמה והזאת דחטאת העוף דלא כתיב בה אלא ונמצה דמה והתנא מיצוי קבע לה בפיגול אם חישב עלה במליקה להקטירה חוץ לזמנה דכי מיצה דמה קרבו מתירין דפיגול: ואם אכל שוב שעתה חייב כרת. וה"ה דבתר הכי חייב עליה משום נותר וטמא: ומועלין בה עד שתצא לבית הדשן. דכיון דעולה כליל ולית בה שעת היתר לכהנים לעולם מועלין בה עד שתישרף כולה ותינטל מאפרה תרומת הדשן כדכתיב והרים את הדשן אשר תאכל האש ושוב שנעשית מצותה ויוצאה לבית הדשן אל מחוץ למחנה אין מועלין בה: פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים. הוו קדשי קדשים ואין בהן היתר לכהנים כלל: והזאת דמן קובען. לפיגול לכרת האוכל מהן אם חישב עליהן בשעת שחיטה וכיון דלית בהו היתר לכהנים מועלין בהן בבית הדשן חוץ למחנה היכא דנשרפים מי שנתנה מהן: עד שיתיך הבשר. עד שיתאכל הבשר דכיון דלשרפה קיימי לא נעשת מצותן עד שיתיך הבשר: העולה. וכל הני דמפרש במתניתין בקדשי קדשים מיירי: ואין מועלין בעורה. דשל כהנים הוא דכתיב עור העולה אשר הקריב לכהן לו יהיה: ומועלין בבשר עד שתצא לבית השרפה. דכליל הוא: שתי הלחם מועלין בהן משהוקדשו. בקדושת פה: קרמו בתנור. היינו תחילת תיקונו וההיא קרימא חשיבא כהכשר ליפסל כשחיטה דקדשי קדשים והכא לא כתב בלינה משום דשתי הלחם נאכלות לא פחות משנים ולא יותר על שלשה ואם יש ספר שכתוב בלינה קסבר לאחר זמן אכילתן נפסלות בלינה והוכשרו נמי לישחוט עליהן את הזבח דכיון דקרמו קריין לחם: ואין בהן מעילה. דיש בהן שעת היתר לכהנים וכבר נעשת מצותן: ולחם הפנים. נמי בהוצא ספר דלא כתב ביה [illegible]

שיטה מקובצת

[א] יתירא הכא כתיב מתיב אבוה דרבי אבין תיבת דשמואל נמחק: ב] תנאי אליבא ור' נמחק: ג] עד שיותך הבשר אות ו' נמחק: ד] מועלין בעורה אבל: ה] וטמא ואין מועלין: ו] ובלינה עי' תוס' זבחים (דף כ' ע"ב): ז] בו משהוקדש קרמו בתנור הוכשרו ליפסל: ח] חייבין עליהן משום פיגול את ה' נמחק ואין בהן מעילה את ו' נמחק המנחות מועלין בהן

משהוקדשו בפה קדשו בכלי היינו כלי ראשון שהוא ביאה הוכשרו ליפסל כו' ל"ג וביו
ליפסל ביוצא עד לאחר קמיצה היינו עבודה קמייתא כדמפרש במנחות וא"ת א"כ
כהנים דלית בהו קמיצה ה"נ דלא מיפסלו ביוצא וכ"ת ה"נ א"כ לא לישתמיט תנא דאש
וי"ל דודאי במנחת נסכים ומנחת כהנים כלי לבד מקדשם ליפסל ביוצא כמו קמיצה בשא
והכא דתני שאר מנחות אין חייבין עליהן משום פיגול נותר וטמא עד לאחר שיקריב הק
ונבי מנחת נסכים ומנחת כהנים אמרינן מיד כשנתן קדשי בכלי הוי כשאר מנחות
הארכתי. תוס' מהר"ם ז"ל: ט] הנהנה מאפר תפוח. גל גדול מאפר המערכה שמסלקין
[אחד] כדי לסדר המערכה וכמה פעמים שהיה עליו ת"ק כור ומשם היו תורמין כל יום
מניח אצל המזבח קרמה כדמפרש בזבחים ותשאר הוה צריך להוציא לבית הדשן: לפנ
לא פליגי דמועלין דאכתי לא נעשית מצותו שעדיין צריך להרים הדשן: כי פליגי לאחר ת
שעשו שום עבודה והקטירה מאותו יום דאל"כ הוי לפני תרומת הדשן מן אותו יום: ו
כו' שהרי נעשית מצותו שנתרם הדשן ואפילו מ"ל לרב בהא כר' יוחנן דקאמר בפ"ב ד
הדשן ד' בגדים ובעי כהן כשר לרבנן דהתם מ"מ פליג עליה גבי מעילה כיון דאין
קבוע אתה עבודה שימעלו בה: ורבי יוחנן סבר כיון דצריך בגדי כהונה בקדושתיה
דאמר בפס' יומא דבעי בג' בגדי כהונה מ"מ מצי שפיר סבר כר' יוחנן דהכא דאמר
אלעזר דסבירא [בעל מ"מ] בהוצאת הדשן יכול (ליהנות) [לאבור כותיה] משום דכיון
מצות היא וא"כ דבר שלא נעשה מצותו היא ומועלין בו: עד שתצא לבית הדשן.
אין מועלין בו אלא עד שעת הרמה: אימא עד (שתצא) [שתראה] לבית הדשן והיינו
תרומת הדשן [אין מועלין באפר] הדשן כל זה תאר מן התוס' שבדפוס: י] כיון דצריך
ולבש הכהן מדו בד וגו' בקדושתיה: יא] רב אימא עד: יב] ומיצה דמה אלמא אות ה
לא תיבת דמה נמחק: יד] העוף קאי במקום: טו] כולה וינטל אות ת' נמחק: טז] הבשר.